

Bernsten: Jeg har ikke begjært Ordet for at fortsætte den Debat, som er ført mellem de to ærede Hofte Talere, men jeg vilde gjerne behynte Veistigheden til at rette et Spørgsmaal af praktisk Natur til den høitærede Røstelsespræsident og Finantsminister, og det er det Spørgsmaal, efter hvilken Regel og efter hvilken Hjemmel udbetaler den høitærede Røstelsesminister de store Summer, som nu anvendes af Statskassen til Røstehåndens Besættning. Der er jo som bekendt ikke opført noget som helst paa den provisoriske Finantslov, og saavidt mig bekendt ikke udstedt nogen kongelig Anordning. Der fremmer Røstelsesministeren nogen Her til at udtale saa stor Summe. Saavidt jeg kan se, er Røstelsesministeren udsædvanlig ude af det tomme. (Der gylde ogsaa hvad Formens angaar.) Ja, ogsaa hvad Formens angaar. Jeg kunde derfor have lyst til at spørge den høitærede Finantsminister, hvorledes gaar det til, at den ene Million efter den anden beslaaet ruller ind af Statskassen? Jeg håaber, at Finantsministeren vil svare derpaa, det kunde dog have nogen Interesse at vide, hvorledes det kan gaa til, at en Minister uden nogen som helst Hjemmel hvortil i Folge en loblig Beslutning af Rigsdagen eller i Folge en provisorisk Finantslov udstæder af Regjeringsakt, eller i Folge en kongelig Anordning, desuagtet bruger den ene Million efter den anden, endog saa ikke med dette Things Wille.

Berg: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: (Vagsbro). Det er tredje Gang. Under Forudretning af Things Samtykke (Ophold) giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Berg: Det forekommer mig noget doctrinært af min ærede Kollega fra Børg (Hofteim-Vedreborg) at tale om, at vi ikke kunne forlæste et nyt og forelagt Provisorium, fordi vi retlig have forfattet det en Gang. Det er jo saabenbart, at vi ikke ved en fornyet Forfættelse i nogen Maade hæfte den rettlige Behandling, som vor første Forfættelse har, fordi vi forlæste paany et lignende Forslag, og saa fordi det faar en praktisk Betydning, som den første Forfættelse ikke vil have. Det forekommer mig meget mere at man kan sige, at naar man udlæder at forlæste dette her foreliggende Afstykke, er man kommen i Tvivl om sin første Forfættelse. Naar der siges, Det er ikke dette Forslag, der er forelagt, saa forstaar jeg det ikke ganske saaledes; thi efter Motiverne er den foreløbige Lov jo forelagt

og ved dette Forslag. Det blev ved Forelæggelsen af vor høitærede Formand udtalt, at der ikke var noget i Veien for at denne tidligere forfattede foreløbige Lov som Forslag kunde fremlægges paany, saa det er ikke og for sig et Forslag til en midlertidig Lov, men det er i og med dette Forslag tillige Finantsprovisoriet. Skulde nu denne Doktrin være gældende for det høitærede Folketing, vil jeg gjerne tillade mig at træffe et Par Streger for Kompletterterne deraf. Vi have forfattet Genarmprovisoriet, naar nu Genarmprovisoriet en Gang naar der sidder en ny Stægt her, skulde naage herved til Folkeetinget — medmindre Genarmterne maatte de forliden — skal man da anvende den samme Theori, efterom vi i det og det Navn den Maaned og den Dato have forfattet dette Provisorium, saa vilger deraf, at vi ikke kunne forlæste det paany, men maa lægge det i Udvalg indtil det har vort ligeom det nærværende Forslag, der borte den 1ste April 1889, thi at forlæste det paany vilde være at læste Behandlingen af vor egen Forfættelse? Jeg er ikke rettere, end hvis denne Doktrin skulde gælde, kunne vi egentlig ligesaa godt høre op med at forlange de andre provisoriske Love — saa mange de ere tilbage — og forelægte her, medmindre da i alt Fald vi vilde glemme dem, og lade de Institutionerne leve derved eller behandle dem til Vedtagelse. Jeg kan derfor ikke være med den Betragtning, jeg skal ikke udvise den videre — men jeg vil sige, Man skal ikke være saa ganske ligegyldig ved, hvad jeg har rent mig som en Medtænder, nemlig at man i Statsraadet og i Ministeriet bliver man hurtigt særdig med Spørgsmaalet om at lade et nyt 8de Provisorium leve op paany, vilde føle sig opfordret til under de nuværende Forhold i vort Folk at tage under særlig Overveelse om en Fortættelse af denne Lignelse her i Landet, ogsaa udover de 25 Aar efter den nuværende Konges Regjeringsforfatning, er det i nogen Maade statsretlig, politisk eller ethisk forparlig. Jeg indrømmer, at hvis de ikke forlæste dette Forslag og lende det i Udvalg, maatte det ubestemt betyde for Statsraadet: Folketinget har fornemtlig den Tilføjelse, at ville glide saa rolig som muligt over de forestaaende Begivenheder, blot at vi blive sidende for at forhandle om Ting, om hvilke vi selv sige: Vi vente Inter, deraf forlæste vi derimod Provisoriet, saa have vi dermed fremstaaet vort Ønske om, at Spørgsmaalet om en Fortættelse af denne elendige Tilstand fremdeles skal vedblive eller ikke skal blive gjort til Gjenstand for Overveelse paa allerhøieste Sted. Jeg har naturligvis